

Arrest

nr. 222 109 van 28 mei 2019
in de zaak X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij op 13 juli 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn maar in werkelijkheid de Indiase nationaliteit heeft, komt op 17 mei 2018 de luchthaven van Zaventem binnen. Er wordt een administratief verslag opgesteld door de politie.

Op 17 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Bij arrest nr. 218 977 van 27 maart 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 17 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ook een inreisverbod voor drie jaar ten opzichte van verzoeker (bijlage 13sexies). Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 220 948.

Op 23 mei 2018 dient verzoeker in het gesloten centrum een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 mei 2018 wordt een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

Op 18 juni 2018 verzoekt België de Zwitserse autoriteiten om verzoeker over te nemen overeenkomstig artikel 12.4 van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 20 juni 2018 weigeren de Zwitserse autoriteiten dit verzoek. Zij wensen verduidelijkingen te krijgen.

Op 9 juli 2018 vraagt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan de Zwitserse autoriteiten om het verzoek te heronderzoeken. Er worden verduidelijkingen verstrekt.

Op 9 juli 2018 stemmen de Zwitserse autoriteiten in met dit verzoek tot overname.

Op 13 juli 2018 wordt een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

Op 13 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : S. (...) alias S. (...)

voornaam : J. I. (...) alias I. (...)

geboortedatum : (...).1998

geboorteplaats : J. (...)

nationaliteit : Afghanistan alias India

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S. J. I. (...), verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, was op 17.05.2018 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en een inreisverbod (13sexies) werd overgebracht naar het Transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel. De betrokkene werd aangetroffen samen met zijn ouders (OV (...) en (...)).

De betrokkene is niet in bezit van documenten.

Hij diende op 23.05.2018 te Steenokkerzeel een verzoek voor internationale bescherming in.

De betrokkene verklaarde op 29.05.2018 17 jaar oud te zijn. Op 01.06.2018 werd een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek een leeftijd had van ouder dan 18 jaar. De op 29.05.2018 ingestelde voogdij werd op 06.06.2018 beëindigd.

Dactyloscopisch onderzoek leverde een treffer, die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt, op. De treffer toont aan dat de Zwitserse consulaire diensten te New Delhi (India) de betrokkene op 09.04.2018 een visum verstrekten. Het visum was geldig voor een verblijf van 15 dagen tussen 20.04.2018 en 19.05.2018. De betrokkene was op dat moment in bezit van een paspoort van India met nummer (...), afgegeven op 12.11.2014 en geldig tot 11.11.2024.

De betrokkene werd gehoord op 29.05.2018. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en op uitzondering van zijn beide ouders geen in België verblijvende familieleden te hebben. Hij stelde dat 2 van zijn 3 zussen in het Verenigd Koninkrijk verblijven.

De betrokkene stelde dat hij van Afghanistan naar Pakistan reisde. Wanneer dat precies was weet hij niet. Na een verblijf van 6 dagen vloog hij van Pakistan met een door een smokkelaar geregeld paspoort naar een hem onbekend land. Na een verblijf van 26 dagen in dat land reisde de betrokkene via een ander hem eveneens onbekend land naar België met het doel naar het Verenigd Koninkrijk te reizen.

De betrokkene stelde dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wilde reizen, in België werd aangehouden en daarop besloot internationale bescherming te vragen in België. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Zwitserland omdat hij niets weet van een visum van Zwitserland en niet naar Zwitserland wil gaan.

Op 18.06.2018 werd met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 een verzoek voor de overname van de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene gericht aan de bevoegde Zwitserse instanties. Op 09.07.2018 stemden ze met toepassing van dat artikel in met de overname van de behandeling van het verzoek van de betrokkene.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. De loutere appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven vormen dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene

situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene verklaarde dat hij reisde met een via een smokkelaar verkregen paspoort. Hij stelde onwetend te zijn over de details van dat paspoort, dat na aankomst in bezit bleef van de smokkelaar. In verband hiermee voegde de betrokkene toe dat de via de treffer, die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt, verkregen identiteitsgegevens niet zijn gegevens zijn. Hieromtrent merken we op dat de werking van het VIS wordt uiteengezet in Verordening 767/2008 van het Europees Parlement van het Europees Parlement en de Raad van 09.07.2008 betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf (verder de VISverordening). Doelstellingen van het VIS zijn onder meer te voorkomen dat de criteria voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag, worden omzeild en te helpen bij de identificatie van personen die niet of niet langer aan de voorwaarden voor binnenkomst, verblijf of vestiging op het grondgebied van de lidstaten voldoen (cfr. artikel 2). Een betrouwbare verificatie en identificatie van visumaanvragers impliceert de verwerking van biometrische gegevens in het VIS. Verder verwijzen we naar Verordening (EG) 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode waarin onder meer wordt gesteld dat de aanvrager in persoon dient te verschijnen, een reisdocument dient voor te leggen, de afname van de vingerafdrukken dient toe te staan bij de eerste aanvraag en de nodige documenten dient voor te leggen om het doel van de reis te staven, zijn voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het visum en zijn bestaansmiddelen te staven. De via het VIS verkregen treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene overeenstemmen met die van een staatsburger van India. De Zwitserse instanties te New Delhi verstrekten deze persoon op 09.04.2018 het bovenvermelde visum. Daarbij werd het voorgelegde paspoort door de Zwitserse instanties op zijn authenticiteit gecontroleerd en werd bij de afgifte van het visum eveneens rekening gehouden met de andere documenten, die de betrokkene diende bij te brengen bij zijn visumaanvraag zoals het voornemen om terug te keren naar het land van herkomst. Aangezien Verordening (EG) 810/2009 bepaalt dat de aanvrager van een Schengenvisum zich in persoon dient aan te bieden, de afname van de vingerafdrukken dient toe te staan bij de eerste aanvraag en men in het bezit dient te zijn van een geldig reisdocument kan niet zomaar worden aangenomen dat de via het VIS verkregen gegevens niet van betrekking zouden zijn op de betrokkene en het paspoort, waarvan sprake, vals of frauduleus verkregen zou zijn.

Verder wensen te wijzen op artikel 12(5) van Verordening 604/2013 : "Het feit dat de verblijfstitel of het visum is afgegeven op basis van een valse of fictieve identiteit of op vertoon van valse, vervalste of ongeldige documenten, vormt geen belemmering voor het toewijzen van de verantwoordelijkheid aan de lidstaat die de verblijfstitel of het visum heeft afgegeven. De lidstaat die de verblijfstitel of het visum heeft afgegeven, is echter niet verantwoordelijk indien hij kan aantonen dat er is gefraudeerd nadat de verblijfstitel of het visum werd verstrekt".

De betrokkene voerde tegen een overdracht aan dat hij niet naar Zwitserland wil gaan en niets weet over een door de Zwitserse instanties afgegeven visum. In verband hiermee wijzen we er nogmaals op dat de criteria en mechanismen van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat bepalen en de verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen.

De betrokkene voerde verder tijdens het verhoor geen elementen aan die volgens haar in geval van een overdracht aan Zwitserland wijzen op een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Zwitserse instanties stemden met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Zwitserland een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublin-acquis". Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zwitserland onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database over Duitsland (Seraina Nufer, Adriana Romer, Marie Khammas en Constantin Hruschka, "Asylum Information Database - Country Report - Switzerland", laatste update op 28.02.2018, hierna AIDA-rapport genoemd) stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 37, "No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed").

Het rapport meldt dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten blijven van opvang vanwege een tekort aan plaatsen en dat door het lagere aantal verzoeken voor internationale bescherming er geen sprake is van overbevolking (pagina 73).

De toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming is wettelijk gewaarborgd in Zwitserland en kunnen beroep kunnen doen op de ziekteverzekering (pagina 78). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tijdens het verhoor stelde de betrokkene een goede gezondheid te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zwitserland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot heden niet aan de hand van concrete, objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Zwitserland verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We merken in deze verder op dat de Zwitserse autoriteiten minstens 3 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Zwitserse instanties.
(...)"

Op 26 juli 2018 wordt verzoeker overgedragen aan Zwitserland.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder:

-schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

-schending van de soevereiniteit van de Natie in het bijzonder van de artikelen 33 en 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831 en artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 1A(2) van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en met 17(1) ("soevereiniteitsclausule") van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad (Dublin 111"Verordening) van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de Lidstaten wordt ingediend (herschikking);

3.2.

3.2.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

(...)

De bestreden beslissing schendt de ingeroepen bepalingen in de middelen om de volgende redenen.

3.2.2. Het vraag om internationale bescherming is tweeledig.

De vraag om internationale bescherming bestaat enerzijds uit de klassieke asielaanvraag op grond van artikel 1A(2) van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en anderzijds uit de subsidiaire bescherming zoals ingevoerd door de Europeesrechtelijke bepalingen o.a. artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Deze subsidiaire bescherming is een aanvulling op de klassieke asielrechtelijke bescherming op grond van artikel 1A(2) van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd dat middels artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in het Belgisch nationale recht is omgezet (Considerans 6 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011) en laat deze klassieke asielrechtelijke bescherming onverlet die "volledige en niet-restrictieve toepassing" vindt (Considerans 3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking); Considerans 3 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking); Explanations relating to the Charter of Fundamental Rights 2007/C 303/2, Pb.C. 14 december 2017, C 303/24).

Bijgevolg heeft in geval van conflict tussen deze internationale bepalingen artikel 1A(2) van voormeld Verdrag van Genève van 28 juli 1951 voorrang op de Europeesrechtelijke aanvullende bepalingen in zake internationale bescherming (DENYS, L-, Overzicht van het vreemdelingenrecht, Kortrijk-Heule, UGA, 2013, p. 292).

Het Hof van Cassatie oordeelde dat wanneer er een conflict bestaat tussen een internrechtelijke norm en een bij verdrag bepaalde internationaalrechtelijke norm, die rechtstreekse gevolgen heeft in de interne rechtsorde dan moet de door het verdrag bepaalde regel voorgaan, aangezien deze voorrang volgt uit de aard zelf van het bij verdrag bepaald internationaal recht (Cass.27 mei 1971, A.C., 1971, p. 959) en indien er een conflict bestaat tussen een norm van het intern recht en een: norm van het gemeenschapsrecht, dan moet deze laatste voorgaan. De verdragen die het gemeenschapsrecht in het leven hebben geroepen, hebben een nieuwe rechtsorde ingesteld ten behoeve waarvan de Lidstaten de uitoefening van hun soevereine machten hebben beperkt (Cass.27 mei 1971, A.C., 1971, p. 959).

Dit laatste wordt bevestigd door de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde eerder dat het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht kan

opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

Dit is niet anders met betrekking tot de klassieke asielaanvraag waarbij verwerende partij als Hoge Verdragsluitende partij door de ondertekening van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd zich er toe verbond het recht op asiel op grond van artikel 1A(2) van hetzelfde verdrag onverkort toe te passen.

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

In casu deed verzoekende partij op 23 mei 2018 effectief een verzoek om internationale bescherming.

Dit betekent dat verzoekende in de eerste plaats de klassieke asielaanvraag deed die voor de vraag om subsidiaire bescherming dient te worden beantwoord vooraleer verwerende partij toepassing kan maken van de voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013. Om die reden heet de laatste beschermingsvorm "subsidiair".

Artikel 17(1) van voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013 luidt:

1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

Uit de tekst van voormelde artikel 17(1) blijkt onweerlegbaar dat de soevereiniteit van verwerende partij wat de klassieke asielaanvraag betreft niet werd ingekort door de Europeesrechtelijke bepalingen. Wat bovendien zoals hierboven werd aangetoond evenmin mogelijk is.

Verwerende partij kan daarom geen beroep doen op voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013 om aan haar verplichting uit het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd zijnde de behandeling van de klassieke asielaanvraag op grond van artikel 1A(2) van dit verdrag te ontlopen.

Het werkend rechtsprincipe *lex specialis derogat legi generali* is evenmin van toepassing.

De Valcks juridisch woordenboek definieert *lex specialis derogat legi generali* als volgt: "een bijzondere wet doet afbreuk aan een algemene wet, rechtspreuk waarin het beginsel geformuleerd wordt volgens hetwelk bij tegenstrijdigheid een meer specifieke juridische norm primeert op een (tegenstrijdige) algemene norm" (E. Dirix, B. Tilleman en P. Van Orshoven, De Valcks juridisch woordenboek, Antwerpen, Intersentia, 2010 DD 247-248).

Opdat het voormelde werkend rechtsprincipe toepassing kan vinden moet zowel de bijzonder wet als de algemene norm uitgaan van dezelfde wetgever wat in casu niet het geval is: de klassieke asielaanvraag op grond van artikel 1A(2) van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd is een autonome vorm van internationale bescherming die reeds bestond vóór de instelling van de Europese Unie die de subsidiaire bescherming als tweede vorm van internationale bescherming instelde.

Hieruit volgt dat de voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013 die de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag aanduidt niet primeert op de klassieke asielaanvraag op grond van artikel 1A(2) van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd.

De voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013 raakt zelfs niet aan de soevereiniteit van verwerende partij die onvervreemd blijft primeren wat de Europeesunierechtelijke bescherming of subsidiaire bescherming betreft zoals hieronder wordt aangetoond.

Artikel 33, § 1 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 december 1831 dat luidt:

Alle machten gaan uit van de Natie.

Dat wil zeggen dat de soevereiniteit primair is.

Artikel 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 december 1831 dat luidt:

De uitoefening van bepaalde machten kan door een verdrag of door een wet worden opgedragen aan volkenrechtelijke instellingen.

Dat wil zeggen dat wanneer verwerende partij haar soevereiniteit wat het klassieke asiel betreft door ondertekening van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd heeft overgedragen zij dit geen tweede keer kan overdragen aan de Europese Unie.

Artikel 17, § 1, al. 1 van voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 onder de titel "Discretionaire bepalingen" dat luidt:

In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke Lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

Dit betekent dat wat de zuiver Europeesunierechtelijke bescherming of subsidiaire bescherming betreft verwerende partij haar verantwoordelijkheid niet heeft overgedragen want de overdracht van een macht houdt per definitie in dat verwerende partij deze macht niet langer bezit.

In tegenstelling tot wat de titel van het voormelde artikel (Discretionaire bepalingen) laat uitschijnen is de voormelde soevereiniteitsclausule de kern waarop de voormelde Dublin III- Verordening van 26 juni 2013 steunt en de rest van de tekst van deze verordening niets meer dan één escape clause die toelaat om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de zuiver Europeesunierechtelijke bescherming of subsidiaire beschermingsvraag retroactief af te wentelen.

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij zich op geen enkele wijze kan ontdoen van de de verplichte behandeling van de klassieke asielaanvraag in de zin van het artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1A(2) van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd waartoe zij door het ondertekenen van het hiervoor vernoemde verdrag onvoorwaardelijk gehouden is.

De rest van de tekst van voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 kan evenmin inbreuk op deze verplichting maken noch deze verplichting modelleren of inperken (Considerans 3 van voormelde Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013; Considerans 3 van voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013; "Explanations relating to the Charter of Fundamental Rights" 2007/C 303/2, Pb.C. 14 december 2017, C 303/24).

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid en kan zij haar beslissing niet in de plaats van verwerende partij stellen waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 1A(2) van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en met 17(1) van de voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 niet naleeft en daarmee schendt. In zake het beroep tot nietigverklaring is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot de uitoefening van een wettigheidscontrole (R.v.V. nr. 181.740 van 3 februari 2017).

Om voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing de artikelen 33 en 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831 en artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 1A(2) van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en met 17(1) van de voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013.

De omstandige motieven over het vertrouwensbeginsel en asielshopping, over het VIS en het Dublin acquis van de bestreden beslissing zoals hiervoor geciteerd zijn om voorgaande redenen geenszins pertinent zolang niet eerst over de klassieke asielaanvraag op grond van artikel 1A(2) van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd ten gronde werd geoordeeld en zij kunnen bijgevolg de bestreden beslissing niet schragen. De Europeesunierechtelijke beschermingsregels kunnen in elk geval slechts in tweede orde of subsidiair worden toegepast.

Schending van de wet en de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

§. Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoeker haalt in het enige middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 33 en 34 van de Gecoördineerde Grondwet, van artikel 1A van het Verdrag van Genève en van artikel 17(1) van de Dublin III-Verordening.

*Hij betoogt in de eerste plaats een klassieke asielaanvraag te hebben ingediend die voor de vraag om subsidiaire bescherming dient te worden beantwoord vooraleer verwerende partij toepassing kan maken van de Dublin III-Verordening. Hij beroept zich hierbij op het rechtsprincipe *lex specialis derogat legi generali*.*

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat als een vreemdeling een asielaanvraag indient, het Bestuur, geheel overeenkomstig artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet met toepassing van de Europese regelgeving, dient te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

In casu heeft verwerende partij vastgesteld dat de Zwitserse consulaire diensten te New Delhi (India) verzoeker op 09.04.2018 een visum verstrekten. Het visum was geldig voor een verblijf van 15 dagen tussen 20.04.2018 en 19.05.2018. Hij was op dat moment in bezit van een paspoort van India met nummer (...), afgegeven op 12.11.2014 en geldig tot 11.11.2024.

Op 18.06.2018 werd met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 een verzoek voor de overname van de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van verzoeker gericht aan de bevoegde Zwitserse instanties. Dit artikel luidt als volgt:

“4. Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

Wanneer de verzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk.”

Aangaande de verantwoordelijkheid van de Zwitserse autoriteiten luidt de bestreden beslissing als volgt:

“De Zwitserse instanties stemden met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Zwitserland een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublin-acquis". Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zwitserland onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.”

Verzoekers kritiek inzake de beoordeling van de asielaanvraag zelf, kan aan de bestreden beslissing aldus geen afbreuk doen.

Hij kan zich geenszins dienstig beroepen dat de Belgische autoriteiten, op basis van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 17(1) van de Dublin III-Verordening, zich zou moeten uitspreken over zijn asielaanvraag. Het standpunt van verzoeker dat steeds toepassing zou moeten worden gemaakt van de soevereiniteitsclausule uit artikel 17 van de Dublin-III-Verordening gaat voorbij aan de essentie van deze verordening die er juist in bestaat om met het volle respect voor het Vluchtelingenverdrag en voor het recht op asiel te bepalen “(...) welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (...)”, zoals de titel van de verordening zelf stelt. Verzoeker gaat met zijn stelling ook volledig voorbij aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ook al betreft dit een weerlegbaar vermoeden.

In considerans 3, die aan de Dublin III-Verordening voorafgaat, kan het volgende worden gelezen:

“De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van het CEAS dat stoelt op de volledige en niet restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna „het Verdrag van Genève” genoemd), en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het beginsel van non-refoulement te handhaven. Onverminderd de verantwoordelijkheidscriteria die in deze verordening zijn opgenomen, worden de lidstaten, die alle het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, in dit verband beschouwd als veilige landen voor onderdanen voor derde landen.”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker, bij overdracht aan Zwitserland, geen schending oploopt van artikel 3 EVRM, noch naar zijn land van herkomst zal worden verwijderd vooraleer zijn asielaanvraag zal worden onderzocht. Hij toont evenmin aan bij overdracht naar Zwitserland van opvang en toegang tot gezondheidszorg verstoken te blijven:

“Het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database over Duitsland (Seraina Nufer, Adriana Romer, Marie Khammas en Constantin Hruschka, "Asylum Information Database - Country Report - Switzerland", laatste update op 28.02.2018, hierna AIDA-rapport genoemd) stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 37, "No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed").

Het rapport meldt dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten blijven van opvang vanwege een tekort aan plaatsen en dat door het lagere aantal verzoeken voor internationale bescherming er geen sprake is van overbevolking (pagina 73).

De toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming is wettelijk gewaarborgd in Zwitserland en kunnen beroep kunnen doen op de ziekteverzekering (pagina 78). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.”

Het Bestuur heeft aldus de gevolgen van verzoekers geplande overdracht onderzocht en heeft hierbij rekening gehouden met internationale rapporten.

Verzoeker toont niet met een begin van bewijs aan in Zwitserland onderworpen te worden aan onmenselijke en/of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Uit het verzoekschrift blijkt dat hij de motieven die aan de basis van de bestreden beslissingen liggen kent, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissingen, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht. Het enige middel is ongegrond.”

3.3.1. Verzoeker voert een betoog dat in hoofdzaak stoelt op de primauteit van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) boven de Dublin-III-Verordening. Verzoeker wijst erop dat hij zich middels artikel 48/3 van de vreemdelingenwet rechtstreeks op artikel 1(A)2 van het Vluchtelingenverdrag kan beroepen omdat dit de klassieke asielrechtelijke bescherming onverlet laat. Hij vervolgt dat in geval van conflict tussen internationale bepalingen artikel 1A van het Verdrag van Genève voorrang heeft op Europeesrechtelijke aanvullende bepalingen. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Cassatie stelt hij dat wanneer er een conflict bestaat tussen een internrechtelijke norm en een bij het verdrag bepaalde internationaalrechtelijke norm, die rechtstreekse gevolgen heeft in de interne rechtsorde, de door het verdrag bepaalde regel voorrang heeft. De verdragen die het gemeenschapsrecht in het leven geroepen hebben, hebben een nieuwe rechtsorde ingesteld waardoor de lidstaten de uitoefening van hun soevereine machten hebben beperkt. Ook het Hof van Justitie heeft gesteld dat later eenzijdig afgekondigde nationale wettelijke voorschriften die tegen het verdragsrecht ingaan, elke werking ontberen.

Verzoeker vervolgt dat hij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op 23 mei 2018 in België. Dit loutere feit op zich zou inhouden dat België verplicht is eerst het beschermingsverzoek te onderzoeken in het licht van het Vluchtelingenverdrag, dan in het licht van de subsidiaire bescherming en tot slot pas in het licht van de Dublin-III-Verordening. Hij acht de artikelen 33 en 34 van de Grondwet geschonden in samenlezing met artikel 1A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 17 van de Dublin-III-Verordening. De Raad zou enkel kunnen vaststellen dat de gemachtigde zijn positieve onderzoeksplicht niet heeft nageleefd nu hij als annulatierechter zelf geen onderzoeksbevoegdheid heeft. De motieven zouden niet pertinent zijn, waardoor een schending van de motiveringsplicht voorligt. Volgens verzoeker is artikel 17 het kernartikel van de Dublin-III-Verordening nu dit artikel, ondanks zijn titel “discretionaire bepalingen” toch de verplichte behandeling zou inhouden van het beschermingsverzoek in de strikte zin, zijnde in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Met verwijzing naar de consideransen 3 van de Procedurerichtlijn en Opvangrichtlijn die erop wijzen dat het Europees asielstelsel stoelt op een volledige en niet-restrictieve toepassing van het Vluchtelingenverdrag, meent hij dat de overige bepalingen van de Dublin-III-Verordening geen inbreuk kunnen maken op de verplichting het beschermingsverzoek te onderzoeken.

Nu de gemachtigde niet eerst de vraag om bescherming in het licht van de status van vluchteling heeft onderzocht alvorens toepassing te maken van de Dublin-III-Verordening zouden volgens verzoeker de voormelde bepalingen geschonden zijn.

Artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag betreft de definitie van de term “vluchteling”.

Artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) luidt als volgt:

“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”

Artikel 17 van de Dublin-III-Verordening stelt het volgende:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich.

Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt om het de aangezochte staat mogelijk te maken de situatie te beoordelen.

De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd.

Indien de aangezochte lidstaat het verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.”

Overweging 6 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (Kwalificatierichtlijn) luidt als volgt:

“De conclusies van Tampere houden tevens in dat de bepalingen ten aanzien van de vluchtelingenstatus moeten worden aangevuld met maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft een passende status verlenen.”

Overweging 3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) luidt als volgt:

“De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 („het Verdrag van Genève”), en aldus het beginsel van non-refoulement te bekrachtigen en ervoor te zorgen dat niemand wordt teruggestuurd naar het land van vervolging.”

Overweging 3 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna: Opvangrichtlijn) luidt als volgt:

“De Europese Raad is tijdens de buitengewone bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, zoals aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 („het Verdrag van Genève”), en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, en zo het verbod tot uitzetting of terugleiding te handhaven. De eerste fase van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel werd tot stand gebracht met de vaststelling van de bij de Verdragen voorziene rechtsinstrumenten, waaronder Richtlijn 2003/9/EG.”

Artikel 33, § 1 van de Grondwet luidt als volgt:

“Alle machten gaan uit van de Natie. Zij worden uitgeoefend op de wijze bij de Grondwet bepaald.”

Artikel 34 van de Grondwet luidt als volgt:

“De uitoefening van bepaalde machten kan door een verdrag of door een wet worden opgedragen aan volkenrechtelijke instellingen.”

Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§ 1 De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4 (...)

§ 5 (...)”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 12.4. van de Dublin-III-Verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland toekomt.

Verder verduidelijkt de gemachtigde in de bestreden beslissing aangaande het Vluchtelingenverdrag het volgende:

“Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. De loutere appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven vormen dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (*Mohammed v. Oostenrijk*, nr. 2283/12, 6 juni 2013)."

En

"Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublin-acquis". Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zwitserland onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden."

Vervolgens is de gemachtigde *in concreto* nagegaan of een overdracht van verzoeker aan Zwitserland een schending kan uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) of artikel 4 van het Handvest en dit in het licht van de concrete verklaringen van verzoeker tijdens zijn Dublinverhoor en in het licht van het AIDA-rapport over Zwitserland aangaande de beschermingsprocedure en opvangsituatie van verzoekers van internationale bescherming.

De Raad acht de motieven van de gemachtigde aangaande de verhouding tussen het Vluchtelingenverdrag en de Dublin-III-Verordening draagkrachtig en deugdelijk, dermate dat een schending van de motiveringsplicht in de zin die verzoeker aanvoert, niet kan worden aangenomen.

Verzoeker kan geenszins dienstig voorhouden als zou respect voor het bepaalde in het Vluchtelingenverdrag en in artikel 18 van het Handvest per definitie en in elk geval inhouden dat de gemachtigde toepassing moet maken van de discretionaire bepaling zoals neergelegd in artikel 17 van de Dublin-III-Verordening en zich zou moeten uitspreken over het beschermingsverzoek ten gronde alvorens toepassing te maken van de Dublin-III-Verordening. Een dergelijk standpunt gaat voorbij aan de essentie van de Dublin-III-Verordening die er juist in bestaat om met het volle respect voor het Vluchtelingenverdrag en voor het recht op asiel zoals neergelegd in artikel 18 van het Handvest te

bepalen “welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend”, zoals de titel het zelf stelt. Verzoeker gaat met zijn stelling daarnaast ook volledig voorbij aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel, als weerlegbaar vermoeden.

Zo verwijzen niet enkel de door verzoeker aangehaalde consideransen van de Procedurerichtlijn en Opvangrichtlijn naar de primordiale rol van het Vluchtelingenverdrag, maar eveneens considerans 3 van de Dublin-III-Verordening zelf waarin de Raad leest:

“De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van het CEAS dat stoelt op de volledige en niet restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna „het Verdrag van Genève” genoemd), en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het beginsel van non-refoulement te handhaven. Onverminderd de verantwoordelijkheidscriteria die in deze verordening zijn opgenomen, worden de lidstaten, die alle het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, in dit verband beschouwd als veilige landen voor onderdanen voor derde landen. (eigen benadrukken)”

Het recht op asiel zoals neergelegd in artikel 18 van het Handvest wordt eveneens opgenomen in de 39e considerans van de Dublin-III-Verordening zelf:

“Deze verordening is opgesteld met inachtneming van de grondrechten en de beginselen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend. Deze verordening is met name gericht op volledige waarborging van het recht op asiel dat wordt gegarandeerd door artikel 18 van het Handvest, en van de rechten die worden erkend bij de artikelen 1, 4, 7, 24 en 47 daarvan. Deze verordening dient derhalve dienovereenkomstig te worden toegepast.(eigen benadrukken)”

De verhouding tussen het respect voor het Vluchtelingenverdrag, voor artikel 18 van het Handvest als primair unierecht en de Dublin-III-Verordening als secundair unierecht, werd door het Hof van Justitie reeds toegelicht in het arrest N.S. en M.E. tegen Secretary of State for the Home Department van 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, waarnaar de gemachtigde ook terecht verwijst.

Dit arrest stelt onder meer als volgt:

“75. Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève en op de garantie dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd. In artikel 18 van het Handvest en in artikel 78 VWEU is bepaald dat het Verdrag van Genève en het Protocol van 1967 in acht worden genomen (zie arresten van 2 maart 2010, Salahadin Abdulla e.a., C-175/08, C-176/08, C-178/08 en C-179/08, Jurispr. blz. I-1493, punt 53, en 17 juni 2010, Bolbol, C-31/09, Jurispr. blz. I-5539, punt 38).

76 Zoals in punt 15 van het onderhavige arrest is opgemerkt, vermelden de diverse voor de hoofdgedingen relevante verordeningen en richtlijnen dat zij de grondrechten en de in het Handvest erkende beginselen in acht nemen.

77 Voorts is het vaste rechtspraak dat de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen, maar er ook op moeten toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten of met de andere algemene beginselen van Unierecht (zie in die zin arresten van 6 november 2003, Lindqvist, C-101/01, Jurispr. blz. I-12971, punt 87, en 26 juni 2007, Orde van Franstalige en Duitstalige balies e.a., C-305/05, Jurispr. blz. I-5305, punt 28).

78 Uit een onderzoek van de teksten die het gemeenschappelijk Europees asielstelsel vormen blijkt dat dit stelsel is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. (eigen benadrukken)”

Verder stelt dit arrest eveneens:

“Het Unierecht staat in de weg aan de toepassing van een onweerlegbaar vermoeden dat de op basis van artikel 3, lid 1, van verordening nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat de grondrechten van de Europese Unie eerbiedigt.

Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling. Onder voorbehoud van de door artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 geboden mogelijkheid om het verzoek zelf te behandelen moet, wanneer een asielzoeker niet kan worden overgedragen aan een andere lidstaat van de Europese Unie en wanneer blijkt dat deze staat op basis van de criteria van hoofdstuk III van deze verordening de verantwoordelijke lidstaat is, de lidstaat die de asielzoeker diende over te dragen het onderzoek van de criteria van dit hoofdstuk voortzetten, teneinde na te gaan of aan de hand van een van de verdere criteria kan worden vastgesteld dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Van belang is echter dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt, erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker zijn geschonden, niet erger maakt door de procedure om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, onredelijk lang te laten duren. Zo nodig dient hij het verzoek zelf te behandelen overeenkomstig artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003. 3) De artikelen 1, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie leiden niet tot een ander antwoord. (eigen benadrukken)”

Dit standpunt werd later eveneens bevestigd door het Hof van Justitie in het arrest Puid van 14 november 2013, C-4/11.

Zo stelt dit arrest:

*“Wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de aan het systeem gerelateerde tekortkomingen van de asielprocedure en van de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen aan de hand van de criteria genoemd in hoofdstuk III van verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de betrokken asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – en het staat aan de verwijzende rechterlijke instantie om dit na te gaan –, mag de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, de asielzoeker niet overdragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, en moet hij, onder voorbehoud van de **mogelijkheid** om het verzoek zelf te behandelen, de criteria van dit hoofdstuk verder hanteren om na te gaan of een andere lidstaat volgens een van die criteria kan worden aangewezen als lidstaat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen of, indien dat niet kan, volgens artikel 13 van die verordening. In een dergelijke situatie impliceert de onmogelijkheid om een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, als zodanig echter niet dat de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, op grond van artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 verplicht is dat verzoek zelf te behandelen.(eigen benadrukken)”*

In 2017 stelde het Hof van Justitie nog aangaande artikel 17 van de Dublin-III-Verordening dat zelfs bij afwezigheid van een ernstige vrees voor systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat, de overdracht van een verzoeker in het kader van de Dublin-III-Verordening slechts plaats kan hebben in omstandigheden die uitsluiten dat door de overdracht de betrokken verzoeker wordt blootgesteld aan een ernstig en reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen, in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het Hof van Justitie zegt weliswaar dat dit geen afbreuk doet aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin-III-Verordening houdt evenwel volgens het Hof van Justitie niet in dat de overdragende Lidstaat gehouden is tot toepassing van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Republika Slovenija, C 578/16 PPU).

Kort samengevat blijkt dus uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van artikel 4 van het Handvest in geval van overdracht aan een andere lidstaat niet kan getolereerd worden, noch in de situatie van systeemfouten in de asielprocedure en opvangvoorzieningen, noch omwille van omstandigheden eigen aan de zaak, maar het Hof van Justitie bevestigt wel met klem het principe van het weerlegbaar vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en is steeds voorzichtig geweest in de gevolgen die dit heeft voor de lidstaat die vaststelt dat een overdracht een schending kan inhouden van voormeld artikel. Het Hof van Justitie stelt immers in de voormelde arresten vast dat de lidstaat in zo'n geval vooreerst op zoek kan gaan naar een andere lidstaat die verantwoordelijk zou kunnen zijn en "zo nodig" zelf de verantwoordelijkheid opneemt.

Bijgevolg kan verzoeker in geen geval in zijn theorie gevolgd worden als zou een lidstaat er omwille van het bepaalde in het Vluchtelingenverdrag, in artikel 18 van het Handvest of artikel 17 van de Dublin-III-Verordening steeds er altijd toe gehouden zijn een onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming te doen, alvorens uit te maken welke lidstaat voor die taak verantwoordelijk is. Het is wél zo dat de Dublin-III-Verordening als afgeleid recht moet worden uitgelegd op een wijze die niet in conflict komt met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (cf. § 77 van het voormeld arrest C-411/10 en C-493/10). Dit houdt evenwel in geen geval in dat de Dublin-III-Verordening moet gereduceerd worden tot artikel 17 ervan en nog minder dat deze duidelijke discretionaire bepaling standaard als een verplichting moet worden gelezen. Het Hof van Justitie heeft duidelijk uiteengezet dat een lidstaat juist omwille van de bescherming van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 4 en 18 van het Handvest, artikel 17 enkel in die gevallen (bijna) verplichtend moet interpreteren "indien nodig", hetgeen inhoudt als men er niet van onkundig kan zijn dat een overdracht voor verzoeker een schending inhoudt van artikel 4 van het Handvest, zowel omwille van systeemfouten, als omwille van individuele elementen. Anders dan verzoeker op theoretische wijze aanvoert met verwijzingen naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie of de arresten Costa en Simmenthal van het Hof van Justitie, is er niet in elk dossier automatisch sprake van een "conflict" tussen artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag of artikel 18 van het Handvest enerzijds en de Dublin-III-Verordening als afgeleid recht anderzijds. Er is bijgevolg ook niet standaard een conflict tussen artikel 48/3 van de vreemdelingenwet als omzetting van het Vluchtelingenverdrag en de Dublin-III-Verordening. Het is juist de taak van de gemachtigde dit te onderzoeken.

Bijgevolg moest de gemachtigde overgaan tot een zorgvuldig onderzoek of de overdracht naar Zwitserland in lijn is met de grondrechten zoals het recht op asiel dat steun vindt in artikel 18 van het Handvest en met het non-refoulementbeginsel als kernbepaling van het Vluchtelingenverdrag. Het recht op asiel of internationale bescherming sluit evenwel in geen geval per definitie uit dat lidstaten de mogelijkheid behouden om vreemdelingen over te dragen aan andere lidstaten, omdat die verantwoordelijk zijn voor het onderzoek naar de noodzaak aan bescherming.

Een toepassing maken van de Dublin-III-Verordening pas nadat de lidstaat eerst zelf het onderzoek naar de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus heeft gedaan, zoals verzoeker voorstelt, is zinloos nu een lidstaat door een onderzoek te doen naar de grond van het beschermingsverzoek juist de verantwoordelijkheid voor het onderzoek op zich heeft genomen en hiermee erkent de verantwoordelijke lidstaat te zijn. Dit houdt de negatie in van de Dublin-III-Verordening als afgeleid secundair unierecht, hetgeen nochtans niet kan afgeleid worden uit de hiërarchie tussen primair en secundair unierecht.

Daargelaten de vraag of men zich direct op het bepaalde in de artikelen 33 of 34 van de Grondwet kan steunen, geven deze artikelen geen aanleiding tot een andere conclusie.

De schending van artikel 18 van het Handvest, van de artikelen 33 en 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831, van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1A(2) van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET